

sitionen skulde fremkomme med et Program, altsaa med et Forslag, baseret paa det Militære, i samme Dieblit som Repræsentationen naturligtvis erkjender om sig selv, at den som saadan ikke kan være teknisk sagkyndig. Nei, det er Regjeringen, der fremkommer med Forslaget, og Repræsentationen der bedømmer Forslaget, thi ellers kunde vi komme til for meget at blande os i Administrationen, men Konsekvensen er selvfølgelig den, naar Repræsentationen eller Oppositionen forkaster, hvad Regjeringen fremkommer med og erklaerer for det Bedste, som det, man skal og bør gaa ind paa, da maa Oppositionen være villig til at tage og have Tølelsen af det Ansvar, der dermed følger, og altsaa kunne overtage den Rolle, som Regjeringen ikke har kunnet gennemføre. Den maa vide med sig selv, at den er rede til at overtage dette Ansvar. Men skal den derfor fremkomme med sit Program? Nei, det kan den selvfølgelig ikke, den kan ikke komme med saadanne tekniske Forslag, som en Regjering alene er i Stand til. Oppositionen har ikke de fornødne Midler eller sagkyndig Medhjælp til Raadighed, om den ogsaa tror at have fuldt og klart Overblik over Grundridsene. Det er kun en Regjering, der kan fremkomme med fuldt udarbejdede Forslag paa dette Omraade. Hvis man vilde forsøge noget Sigt, vil jeg minde Krigsministeren om, hvorledes det gik den Gang, da Regjeringen ikke var repræsenteret med egentlig militær Sagkyndighed paa dette Omraade, navnlig paa Befæstningsvæsenets, men tværtimod manglede den Repræsentant, der kunde vejlede Thinget her. Følgen deraf var, at den Diskussion og Smødegaaen af Argumenter og Tvivl, der vare fremsatte, skete udenfor og ikke her i Salen. Det er jo en meget vanskeligt Ting for Repræsentationen paa et saa rent militært Omraade at finde en Ordfører, der kan fremsætte de Betænkkeligheder eller Anskuelser, man har paa dette Omraade, men Smødegaaelsen skete som sagt udenfor og ikke her i Salen. Den høitærede Krigsminister kjender vistnok det Skrift, som fremkom som Svar paa Ordføreren's Tale i Forsvarssagen, og han vil vistnok indrømme, at den Maade, hvorpaa Ordføreren blev smødegaaet, var en saadan, at den paa en Maade er et Udtryk for, hvorledes man tænker i de doktrinære sagkyndige Kredse, ikke alene paa dette Omraade, men paa hele det politiske Omraade. Det var en saa haanlig Afvisning af de Tvivl, Ordføreren havde fremsat paa Thingets Vegne, at jeg haaber, at den høitærede Krigsminister — jeg er vis paa, at han har læst dette

Skrift — vil indrømme, at det ikke er den Maade, hvorpaa de af en Ordfører her i Thinget fremsatte Betænkkeligheder ved et foreliggende Forslag med Nytte kan imødegaaes. Jeg nævner dette som Bevis paa, hvor vanskeligt og unyttigt det er for Oppositionen, selv om den vilde fremkomme med et militært Program, at gjøre det. Men jeg kan som sagt ikke indrømme, at det er Pligt for Andre end en Regjering selv at fremkomme med et saadant Program, hvilket Repræsentationen da enten giver sin Understøttelse eller modarbejder.

Sagt: Jeg skal kun fremdrage nogle enkelte af de under den senere Diskussion faldne Bemærkninger, hvorimod jeg skal til lade mig at gjøre Indsigelse; men for Øvrigt skal jeg ikke blande mig i denne Diskussion. Der er af forskellige Talere, navnlig den sidste ærede Taler, med stor Styrke hævdet, at Regjeringen aldrig er fremkommen med en fuldstændig Forsvarsplan, en Uttring, som er fremkommen til forskellige Tider i Aarenes Løb, og hvis sande Betydning jeg aldrig har forstaaet. Hvad mener man med, at Regjeringen skal fremkomme med en saadan fuldstændig Forsvarsplan? Man skulde dog tro, at den sidste ærede Taler, der dog har nogen militær Kundskab kunde forstaa, at der ikke godt kan forelægges en saadan fuldstændig Forsvarsplan, som omfatter mere end det nærmeste Behov. Saa længe et Land bestaar, og der eksisterer en Krigsvidenskab, vil ved hvert Aars militære Udgifter Arbejdet gaa ud paa at udvide og komplettere Forsvarsplanen efter Tidens Standpunkt saa vel i taktisk som i teknisk Henseende. Hver Forsvarsplan, som Regjeringen forelægger, kan ganske vist give et Genblik ud over det nærmeste Behov, ikke blot det, som paa Aarets Finanslov skal bevilges, men ogsaa det, der i de allernærmeste Aar vil blive Tale om, hvilket jo vil være afhængigt af de Fremskridt, som Krigsvidensskaben vil bringe i disse Aar, men naar vi holde os det for Die, at enhver Forsvarsplan nærmest kun kan være baseret paa det Nuværende, paa det, som for Dieblirket er Krigsvidenskabens Standpunkt, og paa hvad vi med de finansielle Kræfter og Midler, hvorover vi raade, ere i Stand til, saa maa jeg sige, at al den Tale om mangelfulde Forsvarsplaner fremsatte fra Regjeringens Side forekommer mig fuldstændig meningsløs. Det, man siger om, at Regjeringens Forslag vegle fra det ene Aar til det andet, er ligeledes ganske meningsløst. Naar den ærede Ordfører for Bertallet for et Dieblit siden fremhævede, ja endog saa latterliggjorde